

Plantenwerkgroep IVN Gulp & Geul kiest voor Wahlwiller (dinsd. 20 juni 2006).

Het beloofde een mooie en zachte avond te worden en iedereen wilde buiten genieten van de natuurpracht. Onze geplande binnensessie werd unaniem omgetoverd tot een bezoek aan Wahlwiller om nu iets later in het jaar en bij goed weer toch wat meer tijd te kunnen besteden aan dat prachtig stukje kalkgrasland met die fraaie helling op het zuiden. Onze vorig bezoek was immers door het donkere weer en de voortdurende regen (met onweer) minder voorspoedig verlopen.

Onze groep verzamelt zich rond 19.00 uur op de parkeerplaats en onderweg naar het gebied blijft een deel hangen. Zij ontdekten in een voortuin een forse, bloeiende zeekool (Crambre maritima). Vanaf de Selzerbeek gaat het een hele poos gezamenlijk als groep. Bij de enige boerderij aan de Botterweck kiezen we rechts een landweg welke meteen al duidelijk maakt dat er veel variatie aan planten te zien zal zijn. Al na enkele meters staat de groep stil en bewondert

de ene na de andere schoonheid. Zo zijn er in grote getale de kleine en de harige ratelaar te bewonderen over een bijzonder uitgestrekt oppervlakte, zeker als we later de hoger gelegen akkers en weides nader onderzoeken. Geleidelijk schuifelen we lichtjes verder omhoog en we noemen o.a. gele walstro, kattedoorn, stalkruid, pimperl, agrimonie, kalkwalstro, wondklaver en slangekruid. Natuurlijk vergeten we niet de Vleugeltjesbloem waarvan de kleur varieert van bijna wit tot roze, paars en bijna diepblauw.

De berm blijft lange tijd boeien maar enkele meters hoger lonken akkers welke enkele jaren geleden 'behandeld' werden met een wilde zaden mengsel met verrassende gevolgen. Zelfs nu is er in de ochtenduren op grote afstand een rode waas herkenbaar van de vele klapprozen. Later op de dag is de bloem haar kleurrijke bloembaden verloren. Mathilde wil de akkers nader bekijken en het eerste wat haar oog ziet is een eenzaam en waarschijnlijk uitgebroken verdwaald schaap. Dit vertoeft in een waar en uitgestrekt luilekkerland waarin de kruiden vechten om een plaatsje. Duidelijk is dat deze percelen bij goed beheer bijzonder waardevol zijn en het oorspronkelijk karakter van de streek handhaven

of bewaren. Behalve de eerder genoemde soorten zien we er ook het spiegelkolkje, de klavervreter en de wilde ridderspoor. Het ene perceel na het andere duikt op en vraagt toch even de aandacht. Mathilde vergeet tijd en plaats en ondertussen trekt de rest van de groep verder.

Mathilde en haar compagnon glijden uiteindelijk de berm naar beneden maar de groep is foetsie. We volgen de weg

maar bij de kruising nog steeds geen spoor of geluid dus wordt er omgekeerd. Beneden aan de Kruisweg

kiezen we toch voor de klim rechts en ontdekken we de hokjespeul in de berm welke duidelijk verder was ontwikkeld dan de exemplaren enkele dagen eerder in Breinig. Een stukje verder horen we bekende geluiden en duikt de groep op welke een fraai rondje via het plateau heeft gemaakt. Iedereen weer blij en dat vieren we met een uitstapje naar links in een

bloemrijke akker. Mathilde toont de groep de eerder waargenomen plantjes en een halfuur later is de groep weer bij de verharde weg.

Dan is het een kwestie van teruglopen naar onze

auto's in het dorp met weer die aandacht voor de zeekool bij het hoekhuis. Natuurlijk moeten weer geruime tijd wachten op de

achterblijvers. Yke verhaalt ondertussen van zandhopen in Spanje welke bumpers danig beschadigen. Blijkbaar ziet Carry het met haar nieuwe bril niet allemaal even duidelijk en krijgt ze toelichting van wat zij had kunnen zien. Even schoenen wisselen, ervaringen uitwisselen en elkaar foto's per mail beloven. Net voor 21.30 uur is iedereen weer op weg richting huis.

PS. De witte vlinder hiernaast werd eveneens ter plekke vastgelegd en staat bekend als de Vijfvingerige Vedermot (*Pterophorus pentadactyla*). Er komen in Nederland maar een paar soorten voor. Meestal geheel wit en vooral in de nazomer actief en vaak bij licht te zien. Met een spanwijdte van 24 tot 36 mm. een redelijk grote nachtvlinder, waarvan de gele en groene rupsen op Haagwinde leven en overwinteren. De vijfvingerige vedermot wordt om begrijpelijke redenen ook wel de witte vedermot of de sneeuw witte vedermot genoemd. Meestal zie je deze vlinder tussen of in heggen en ruige terreinen.

